הלביא והעם שלו

נורא קשה לי עם העניין הזה של הלביא. המון זמן לא יכולתי להחליט אם אני בעד או נגד. ואז, יום אחד שמעתי איזה קצין בכיר בטלוויזיה, והוא הסביר למה לא צריך לביא ושיכנע אותי באופן מוחלט שלא צריך. אבל שבוע אחרי זה הביאה הטלוויזיה מישהו אחר, שסיפר באריכות למה לביא זה טוב מאוד, ודבריו היו כל־כך אינטליגנטיים, שהוא שיכנע אותי לחלוטין שלביא זה נהדר.

בשלב הזה הגעתי למסקנה, שאם כל צד משכנע אותי תוך חמש דקות שהוא צודק, סימן שאין לי מושג בעניין הלביא, ויותר טוב שאני אתעסק בדברים שאני מבינה להם. מאז אין לי דיעה בנושא ואין לי צרות ולא ויכוחים. יש פה מספיק פוליטיקאים ואלופים ויודעי־דבר שישברו את הראש כן־לביא־לא־לביא, שיתנו לנו הקטנים לישון בשקט בלילה.

אבל בתקופה האחרונה אני קוראת בעיתונים שהעם בישראל רוצה לביא. במבט ראשון נראה לי די משונה שכל העם רוצה לביא, אבל בדיוק הייתי באמצע בישול ארוחת־ערב, אז שכחתי מהעניין.

אחר־כך, מאוחר בלילה, כשהלכתי לישון, בכמה דקות האלה שכבר מנמנמים אבל עוד לא ישנים ממש (אלה הן הדקות של המחשבות הכי צלולות שלי), פיתאום חשבתי לי: רגע, רגע, רגע, מה זה העם רוצה לביא? מי זה העם? תפשתי שהם עובדים עליי, אלה שמכריזים הכרזות. הרי העם זה אני, ואני, כמו שאמרתי, אין לי מושג אם אני רוצה לביא או לא. מייד הערתי את העם שישן לידי במיטה, ושאלתי אותו: „אתה רוצה לביא?" העם אמר שאני אשה משוגעת והמשיך לישון. הלכתי לחדר־הילדים והערתי את שני העמים הקטנים שישנים בו. העם בן ה־12 אמר בכעס: „אני לא רוצה לביא, אני רוצה לישון!" והעם בן ה־9 אמר שהוא מעריף רובוטריקים.

למחרת בבוקר טילפנתי לכמה חברות שלי, שגם הן עם, וביררתי אצלן. שתיים מהן אמרו שהן בעד הלביא כי הן שונאות את האמריקאים, שלוש אמרו שהן לא רוצות לביא כי הבעלים שלהן אמרו להן שלא צריך לביא. שאר החברות אמרו לי שלא אבלבל להן את המוח, כי הן צריכות ללכת ולקנות ספרים לבית־הספר של הילדים שלהן.

מה שהפליא אותי מאוד זה איך אני הצלחתי, בבירור קצר, להיווכח שהעם אין לו מושג מה הוא רוצה. ומנהיגי־העם, עם כל המשאבים שלהם וסיקרי דעת־הקהל עשו טעות כל־כך חמורה.

להבא, אם יירצו לדעת מה חושב העם, אני מרשה לראש־הממשלה לטלפן לי, ותוך יומיים אני נותנת תשובה. כי בסביבה שלי יש המון עם, ואין לי בעיה לשאול אותם.

סתם השמיצות

מה אגיד לכם, עם ישראל עם קשה ואוהב להתלונן. הנה צביקה, הצלם של המערכת, התלונן לפני חודש ימים שהטלפון שלו לא פועל, ושכבזק לא מטפלים בו כלל. כתבתי את סיפורו של צביקה במדור האחרון שלי, וממש חצי שעה מזמן יציאת העולם הזה לדוכנים טילפנו אליי מבזק, וארון מאור נחמד, אדיב ויעיל, הבטיח שהכל יסודר תוך שעתיים, אמרתי לארון הנחמד מבזק שהטלפון של צביקה הוא לא היחיד שאינו פועל, ונתתי לו רשימה של כל חברי מערכת העולם הזה שהטלפונים בביתם אינם פועלים. הוא אמר שאני יכולה להפסיק לראוג, כי עד הצהריים כל הטלפונים יעבדו.

נו, והאיש הנחמד מבזק קיים את הבטחתו. תוך שעתיים הודיעו לי כל חברי בשימחה גדולה שהכל בסדר, והטלפונים מצלצלים כמו שלא צילצלו כבר חודש.

כל־כך בסדר החברה הזאת, בזק, ואתם סתם משמיצים אותם. תתביישו!

הכל בגלל חייך אחד, הכל בגלל חייך

רציתי להשוויץ בעיני התייר שלי, וסחבתי אותו לדיזנגוף לראות חתיכות. הוא ראה המון חתיכות, אני ראיתי המון חתיכות, וכל אחד מהסיבה שלו התעייף מהעניין הזה. אז נכנסנו למיסעדה אחת שאין צורך להזכיר את שמה, ואמרתי לו שהמאכל הלאומי שלנו זה חומוס וסלט ירקות, וגם סיפרתי לו על דג אמנון, וכמובן הזכרתי את האבטיח האדום והמתוק.

התייר שלי השתכנע בקלות, הזמנו את כל המנות הלאומיות, אכלנו בתיאבון פחות או יותר וביקשנו חשבון. התייר שלי שילם את החשבון, ואז בחוסר נימוס בולט אמר לי שהוא לא מבין למה במלון דן, בו הוא מתגורר, משלמים בשביל ארוחה פי שבע יותר גדולה הרבה פחות כסף.

חייכתי לתייר שלי ברחמנות, ואמרתי לו שכנראה הוא לא יודע בדיוק לחשב חישובים, וזה לא יכול להיות. והתייר שלי, למרות שהוא יהודי, לא התווכח כלל אלא פשוט אמר לי לבוא למחרת היום למלון דן, לאכול איתו ולראות כמה זה עולה.

נו, יכולתי שלא ללכת?

קורם כל, מיזוג־אוויר. נוף לים. שקט. כל התיירים, מלבד האמריקאים, מדברים בשקט. מלצרים מנומסים ואדיבים. שולחן ענק ועליו 20 סלטים שונים, ליד שולחן קטן ועליו שלוש מנות בשר ושלוש תוספות. אחר כך עוגות, גלידות, מוסים והמון פירות טריים. הכל פתוח לפניך — אכול כאוות־נפשך. המחיר 12 דולר + מע"מ. בעברית. הכל ביחד יוצא כ־22 ש"ח. התייר שלי צדק: הרבה פחות מאשר שילמנו במיסעדה הבינונית בדיזנגוף עבור רבע אוכל.

כשיצאתי ממלון דן החלטתי לברר אם זה איזה גימיק שלהם או שהסידור הזה של המיזונונים הפתוחים והלא יקרים נהוג גם בשאר המלונות. מצאתי. בדן־פנורמה אותו מיזנון ב־20 ש"ח. במלון הילטון, אפילו קצת יותר מיבחר, ב־26 ש"ח, במלון שרתון כ־33 ש"ח, ובמלון קרלטון 35 ש"ח לאיש. המחיר כולל אצל כולם מיזוג־אוויר נהדר, נוף לים, כיסאות נוחים, שרות אדיב.

נכון שבכל המקומות האוכל אינו מיועד לאיניי־הטעם, המבדילים בין מוס שוקולד עם קונטרו לבין מוס שוקולד עם ליקר־סברה, אבל בגלל המיבחר הענק כל אדם יכול למצוא לעצמו כמה וכמה דברים טעימים המוגשים בהידור.

לא. לא הצלחתי להסביר את העניין לתייר שלי, אבל זה לא הדבר היחידי שהוא לא הצליח להבין כאן.

חתיכה מהמיזנון של „הילטון"

בחזרה לבית הספר

כמו כל עם ישראל גם אני ביליתי כמה שעות טובות בחנויות ספרים ומחברות. כדי לצייד את ילדיי לשנת־הלימודים החדשה.

עם הספרים באמת אין בעיה מה שכתוב בדף של בית־הספר — קונים. אבל בעניין המחברות, היומנים, הקלמרים והעטיפות אין גבול להמצאות. ואין גבול למריבות של ההורים והילדים.

או אולי אני לא אמא מודרנית ואולי אני גועלית ורעה, אבל אני לא אתן לילדים שלי לקנות יומן שעל כריכתו מתנוססת מישפחת קרינגטון, או בני היל וחבר מרעיו. וגם קשה לי

הכי חזק בשוק

מאוד עם מחברות חסרות־טעם, שמהן מציצה מדונה או מייקל ג'קסון או צווחנים אחרים שאת שמם אני לא מכירה. והמעניין הוא שכמה שהזמר או השחקן על העטיפה יותר ידוע, ככה העטיפה עצמה יותר מצ'וקמקת. מנסיון השנים שעברו אני יודעת שהעטיפות על המחברות מחזיקות מעמד בין שבועיים לחודשיים.

הפעם מצאנו עטיפות של חברת פרו 1 העשויות מנייר ומצופות בחומר פלסטי עמיד. הניתן לרחיצה. עושה רושם שהן יחזיקו מעמד. 13 העטיפות של פרו 1 מיועדות לכל המיקצועות הנלמדים בבית־הספר העממי, והציורים שלהם יפים ובלתי־יומרניים. 1.50־1.60 ש"ח לעטיפה.

ויומנים? דווקא היה קונסנזוס ולא היו בכיות. כולנו הסכמנו שהיומן לבטלן, שעל כריכתו מצולמים דטנר וקושניר בפוזה של בטלנות עילאית, מסמלים יותר מכל את פתיחת עונת־הלימודים הבאה.

24 שעות ביממה

החברות המייצרות כלי־מיטה כבר לא יודעות איך להתחרות האחת בשניה. לכולן יש כלי־מיטה עם פסים ועם מישבצות ועם פרחים מכל סוג ומין, ועם ציורים של ים וסירות ושקיעה.

חברת נילי החליטה להפתיע בכל זאת, והיא ייצרה עכשיו כלי־מיטה ציבעוניים שבהם שזורים חוטי זהב וכסף — אולי כדי שנוכל, לפחות במשך הלילה, תוך כדי שינה, לחשוב שאנחנו עשירים גדולים.

מה שהם שכחו שם בנילי, זה שהיהודים — ואולי בעיקר היהודיות — מה שהן לא יכולות להראות, זה כאילו אין להן. אז עכשיו הן נוהגות ללבוש את הסדינים השזורים זהב וכסף בתור פָּרֵאוֹ (שימלת־חוף או שימלת־מארחת), כמו בתמונה. לבוש גם ליום וגם ללילה, ב־32 ש"ח.

ללבוש סדין